

prestanim ponovljenjem istog iz promjene i prolaznosti. Ponavljanje, pak, jest nekako u vremenu, u bivanju i prolaženju — u »ništa« kao u suprotnosti ideje. Samo iz »ništa« i po njemu ideja je sjaj uvijek istog i, prema tome, ona sama. Odraz (eikon) je tako jedinstvo nje same — onaj začuđujući spoj (simploke) na kojem se upaljuje Platonova težnja k to sof on, koje on hoće da u »Sofistu« i »Parmenidu« pojmi svojim dialegesthai — svojom dijalektikom — pri čemu je već nužno uzdrmana stabilnost, fiksnost, istovetnost ideje.

»Ništa«, tako, bitno pripada istini ideje, njenom objavljivanju — pa ako ovo objavljivanje, ovu istinu shvatimo kao ono po čemu ideja jest ideja — kao ono »biti« (einai) ideje, tad ona jest samo u pojavljivanju i mora da u pojavi bude jedno s »ništa«.

I čovjek, sa svoje strane, odgovarajući idejama (vidovima) u uviđanju (eidenai), može to (tj. sagledati ih, spoznati) samo zato što je baš kao prolazan već u vječnom. Kao hiletičan, materijalan, osjetilan, tjelesan, ništavan (kao tvor duše u tijelu) čovjek je izložen varkama, zabludi, skrivenosti (lethe) sjaja, pojavljivanja ideja. Tijelo je neprijatelj istinske spoznaje i samo u postojanoj borbi protiv nje ga i protiv osjetila može ideja biti ugrabljena, otrgnuta od prikrivanja — istina kao a-letheia. Pa ipak — ili: baš zato, čovjek treba tijelo i osjetila da bi se izazvalo sjećanje (anamnesis) na čisti pra-lik, uzor s kojim je duša jednom (u umnom, »nebeskom« prostoru) zajedno boravila. Istina se javlja samo posredno: ono što je bilo »ranije«, što je jednom bilo, što je bitno u smislu to tien einai — tj. biti ono što uvijek bijaše — bit kao bilost prije egzistencije — uviđa se i bivstvuje samo iz prolaznosti, jedinstvo i istovetnost jesu samo u dvojstvu,